

Claire Redfield

RESIDENT EVIL Code: Veronica X-TENSION

3. rész

Resident Evil Magyarország
www.residentevil.hu

3. rész

Ahogy közeledett a börtönhöz, keserves zokogás ütötte meg Ada fülét. Bár még nem találkozott vele azelőtt, tudta hogy nem lehet más, csak a Redfield lány. Ami azt jelentette, hogy a célpont valószínűleg vele van, és a katasztrófa már bekövetkezett.

Ó gyerünk már, katasztrófa ide vagy oda, ez a munkám és kész!

A dolgok sajnos nem úgy alakultak, ahogy eltervezték. A T-Veronica vírust nem sikerült megszerezni, mert Alexia időközben magához tért, még mielőtt az Antarktiszra repültek volna, és ez óriási bonyodalmakat okozott.

Köszönhető mindez az idióta Alfred Ashfordnak!

A szigeten még legalább mellettük állt a szerencse. A robbanást átvészelték, és istennek hála, Leon nem tartott Chrisszel. Legalábbis Wesker nem tett róla említést. Ada maga sem tudta miért, de megkönnyebbült amikor kiderült, hogy Chrisnek sem esett különösebb bántódása, bár biztos volt benne, hogy Wesker nem hagyja ennyiben.

A hibát ott követték el, amikor elrepültek az Antarktiszra, holott már semmi értelme nem volt a dolognak. Wesker azonban fejébe vette, hogy így is megszerzi a vírust, nem számít hogy Alexia

felébredt. Természetesen ez nemcsak reménytelennek bizonyult, hanem egyenesen öngyilkosság lett volna. Mint ahogy arra számítani lehetett, Alexia nem volt hajlandó együttműködni és önként vért adni. Így hát nem volt más lehetőség, mint megölni. Wesker azonban túlságosan alábecsülte a nő képességeit, és ez majdnem az életébe került...

Ada elért a folyosó végére, és már épp

lenyomta volna a kilincset, amikor egy beszélgetésre lett figyelmes:

- Claire, figyelj rám! Ki kell innen jutnunk, amilyen gyorsan csak lehet! Ki tudod nyitni az ajtót belülről?

- Nem... nem tudom!

BAMM. Úgy tűnt valamelyikük megpróbál betörni egy ajtót. A hang többször egymásután megisméltődött, majd ismét a Redfield lány szólalt meg:

- Chris! Kell hogy legyen valahol egy önmegsemmisítő-rendszer. Ha aktiválok, minden ajtó kinyílik!

Adát ennek hallatán elfogta a rémület. Ha a célpont valóban odabent van Claire-rel, nem fog egykönnyen bejutni hozzájuk. De ha megvárja, amíg aktiválódik az önmegsemmisítő-rendszer, nem lesz elég ideje hogy eljusson a tengeralattjáróhoz. Hacsak...

Ada az élettelen test mellett térdelt, és szomorúan bámulta a fiatal, csinos arcot. Sok halottat látott már munkája során, de ez...

Mégiscsak egy gyerek!

Gyerek vagy sem, a T-Veronicával kudarcot vallottak, és most itt volt egy újabb lehetőség, Alexia legújabb találmánya, a T-Alexia vírus. Valamilyen csoda folytán azonban Steve visszaalakult emberré. A vírus okozta mutáció egyszerűen eltűnt.

- Az önmegsemmisítő rendszer aktiválva! Nyolc perc a robbanásig – hallatszott az ellentmondást nem tűrő, gépies hang. – Minden személy azonnal evakuáljon! - A szalagra rögzített felvételt irritáló sziréna harsogta túl.

Ada tudta, hogy nem lesz elég ideje. Márpedig a testet valahogy el kell szállítani a tengeralattjáróig, hogy aztán további kísérleteket folytathassanak rajta. Nem szívesen szegte meg a parancsokat, de ezúttal úgy gondolta, nincs más lehetősége. Vagy itt hagyja a testet, és feladja a küldetését, vagy...

Vagy kap egy adagot a T-antitest X-ből!

Ez a gondolat már egy ideje ott motoszkált a fejében. És most, ahogy peregtek a másodpercek, és a tekintetét képtelen volt levenni a még holtában is szép gyerek arcáról, egyre inkább úgy érezte, hogy ezt kell tennie. Nem számít, hogy ez az utolsó adag gyógyszer. Nem hagyhatja itt a fiút csak így...

Előhúzta zsebéből az apró dobozkát. Egy átlátszó folyadékot tartalmazó üvegfiola, és fecskendő került elő belőle. Ada ügyelve felszívta a folyadékot az injekciós tűbe, és felkészült hogy beadja a szert. Közelebb húzódott Steve-hez, és egy határozott mozdulattal a fiú szívébe döfte a tűt. Aztán várt. Kétséges volt hogy bármi is történik, mert ...

Mi van, ha ez az újfajta vírus máshogy reagál az ellenszerre?

Alig telt el azonban néhány másodperc, a fiú kinyitotta a szemét, és zavartan nézett körül.

- Claire?

Ada megkönnyebbülten felsóhajtott, bár tudta hogy Wesker iszonyúan mérges lesz, mert a szer hatástalanítja a vírust. Persze nem száz százalékosan, néhány napig eltart amíg a szervezet teljesen regenerálódik és a vírus végleg megsemmisül. Ez az idő viszont elég rövid ha Wesker komolyabb kísérletekbe akarja magát ásnia, de mégis több a semminél...

Ekkor pillantása a kis vértócsára esett a fiú mellett, és remek ötlete támadt. Nem volt rá engedélye hogy saját kezűleg vegyen vérmintát, de úgy tűnt, ez az egyetlen megoldás...

- Ki maga? Hol van Claire? – Kérdezte Steve. – Mi történt?

- Ne aggódj, Claire biztonságban van, és most már te is – hazudta. Valójában fogalma sem volt hol van Claire és Chris Redfield, de úgy gondolta, hogy ha a testvérpár idáig eljutott, valószínűleg találnak kiutat...

- Akkor ezek szerint Chris tényleg eljött érte! De engem miért hagytak itt? Meg kell találnom őket!

- Öt perc a robbanásig! Minden személy azonnal evakuáljon! – hangzott fel újra a magnóra rögzített szöveg.

- Nincs rá idő. Steve, bíznod kell bennem. A nevem Ada. Útközben elmesélek mindent, de most sietnünk kell! Tessék, vedd fel ezt! – Ada előhúzott hátizsákjából egy fekete pulóvert, és odaadta a fiúnak, hogy ne kelljen teljesen meztelenül mászkálnia. Steve értetlen arcot vágott, aztán észbe kapott és gyorsan felvette a ruhadarabot. Eközben Ada figyelmét ismét lekötötte a vértócsa a földön. Nem tudta pontosan mi történt Steve-vel az elmúlt egy órában, de a fiú megsérült, és a földre kifröccsent vérpacában még minden bizonnyal jelen volt a vírus, méghozzá olyan mértékben, amely tökéletesen megfelelt Wesker céljainak. Gyorsan előkapott egy másik fecskendőt, és egy tiszta üvegcsét, majd felszívott némi vért a tűvel, a fiolába nyomta, aztán légmentesen lezárta és a zsebébe süllyesztette.

- Meghaltam igaz? – kérdezte váratlanul Steve, ahogy kiléptek az ajtón. Ada nem tudta erre mit feleljen, aztán némi habozás után bólintott.

- Ezek szerint Claire azt hiszi, hogy halott vagyok!

- Sajnálom Steve...

- Maga hozott vissza? Hogyan?

- Ez hosszú történet...

- Miért? Miért segít nekem? Vissza akar vinni ahhoz az örült nőhöz, aki megfertőzött?

- Nem, dehogly!

- Ne nézzen hülyének! Bennem van valamiféle vírus, emlékszem amikor átalakultam és... majdnem megöltem Claire-t!

- Már nincs benned a vírus. Legalábbis...úgy gondolom. De ki kell derítenünk, ha mégis. Ne aggódj, biztosíthatom, hogy nem esik bántódásod, és Claire-t is értesítjük a történekről.

- Miért hinnék magának? Eddig ahányszor megbízta az emberekben, annak csak rossz vége lett!

- Jelenleg nincs más választásod.

Steve erre nem mondott semmit, csak dühösen meredt maga elé. Ada kihasználva a pillanatnyi csendet, megragadta a fiú karját és futni kezdtek.

- Ez egy csodálatos nap - mondta Wesker. – Igaz ugyan, hogy Alexiáért jöttem, de most téged is megölhetlek, ami sokkal nagyobb öröm lesz!

- Sajnálom hogy csalódást kell okoznom – válaszolta Chris Redfield – de Alexia halott!

Ez engem már nem érint – felelte a napszemüveges férfi, és ismét felidézte amit az imént Ada-tól hallott: a fiúval úton vannak a tengeralattjáró felé... ami azt jelentette hogy a T-Alexia vírus immár az övé!

- Én már Steve-vel dolgozom!

Elégedetten figyelte ahogy Chris arcáról lefagy a gúnyos mosoly, Claire pedig elfehéredik a dühtől.

- Micsoda?

- Steve-vel?

A testében még él a T-Alexia vírus – magyarázta Wesker. – Steve egy kitűnő példány lesz. Talán még visszatérhet a halálból, mint ahogy annak idején én is, és újra láthatja a húgodat...

- Te örült!

- Ne merjen hozzá érni! – Kiáltotta Claire magából kikelve.

- Sajnálom édes szívem! – folytatta Wesker – de már elszállítottuk a testét...

Ada nem mondta el Weskernek hogy elhasználta az utolsó adag T-antitest X-et, és hogy Steve életben van. Félt, hogy így nem sok hasznát veszik már a fiúnak, mégis azt remélte, a férfi így is elégedett lesz, hiszen a vírust megszerezte, és a testet is elhozta, csak épp... élve.

De még így is jobb mintha otthagytam volna! Meg kell, értenie hogy nem volt más választásom!

Steve az egyik ágyon feküdt Ada kabinjában, és unottan bámulta a mennyezetet. Claire-re gondolt, és a Rockfort-szigetre. Élete egyik legborzalmasabb éjszakáját élte át, mégis úgy érezte, most nyert igazán értelmet az élete. Most, hogy megismerte Claire-t. Nem maradt már neki senki más, csak ő. Ekkor már sajnálta, hogy ott a repülőgépen nem csókolta meg. Talán soha többé nem lesz rá lehetősége. Talán soha többé nem látja viszont.

Nem, az nem lehet. Meg fogom keresni. Megtalálom, bármi áron!

Odakint egy gépies hang közölte, hogy még egy perc van hátra a robbanásig. Nemsokára valaki lemászott a csapóajtón, és a tengeralattjáró megkezdte a leereszkedést. Steve nem tudta mi vár rá. Nem bízott Ada-ban, a másik emberben pedig még annyira sem. A hajó motorjának egyenletes, monoton zúgása hamarosan álomba ringatta. Claire-ről álmodott...